

hvis man har leveret mere end Gennemsnittet, Afgift, hvis man har leveret mindre end Gennemsnittet, og Gennemsnittet er søgt tilvejebragt ved nye Bestemmelser, som hviler paa Hartkornet.

Det er nu med Rette fremhævet i det andet høje Ting, og jeg har ubetinget kunnet give det min Tilslutning, fremhævede det selv ved Forelæggelsen, at Hartkornsgrundlaget neppe er det ideelle, men det er efter de Undersøgelser, Ministeriet har foretaget, det for Tiden bedst tjenlige. I Folketinget har flere ment, at naar den Jordskyldvurdering, som nu er foretaget, var tilendebragt og opgjort, vilde Jordskylden være et bedre Grundlag for Fastsættelsen af det Gennemsnit, som skulde være bestemmende for, om man skulde have Godtgørelse eller betale Afgift, og jeg for mit Vedkommende har udtalt, at jeg ogsaa maatte tro, at Jordskylden var særdeles vel egnet dertil, naar Jordskyldvurderingen var tilendebragt. Det er jo muligt, at dette Spørgsmaal vil melde sig vedrørende næste Aar, men for indeværende Aar behøver man ikke at optage nogen Diskussion derom, da alle Parter har været enige om, at dette Grundlag ikke lader sig anvende i Aar, hvor Jordskyldvurderingen ikke paa denne Maade er tilendebragt. Man har da akkviesceret ved Hartkornsgrundlaget, idet man dog, som det er udtrykt i § 3, har gjort visse Undtagelser, dels pligtmæssige, dels mulige. En pligtmæssig Undtagelse er det, at fritaget for Afgiften er den Landbruger, der paa en efter Sogneraadets Skøn fyldestgørende Maade godtgør, at mindst $\frac{1}{9}$ af det til Dyrkning af Brødkorn egnede Areal har været besaaet med Rug eller Hvede. I øvrigt vil Undtagelse kunne ske, naar Sogneraadet i den paagældende Kommune gør Indstilling derom til Amtet, og dette tiltræder Fritagelsen for Afgiften.

Jeg tillader mig at anbefale begge dette Lovforslags Bestanddele, baade § 1 og de øvrige Bestemmelser, til det høje Tings velvillige Behandling, idet jeg maa antage, at det er ønskeligt, baade at de gældende Overenskomster fortsættes, og navnlig, at der kan ydes den Godtgørelse til Rug- og Hvededyrkere, som foreslaas i § 2, og at det gøres muligt for Staten at faa tilvejebragt Midler hertil paa retfærdig Maade, som det sker gennem § 3.

Ole Hansen: Den Sag, vi her har til Behandling, blev bragt frem i Folketinget den 23. Februar. Folketinget har altsaa haft Sagen til Overvejelse i omtrent 4

Maaneder, og man tør vel derfor gaa ud fra, at den Behandling, Sagen har været Genstand for i Folketinget, har været grundig og alsidig; i hvert Fald er man ingenlunde berettiget til at betegne det foreliggende Lovforslag som et Hastværksarbejde. Imidlertid har denne langvarige Behandling i Folketinget dog ogsaa medført et Gode, nemlig at der er opnaaet fuldstændig Enighed om Sagen. Det Lovforslag, der her foreligger, er vedtaget enstemmigt i Folketinget, og som Følge deraf er der jo god Udsigt til, at vi ogsaa her kan komme til et tilfredsstillende Resultat.

Dette Lovforslag hviler efter min Opfattelse paa den Erkendelse, at der ved adskillige af de Tvangsforanstaltninger, som er truffne fra Regeringens Side, og som det jo ogsaa paa visse Omraader har været nødvendigt at træffe, er handlet forkert overfor Landbruget. At dette nu erkendes fra alle Sider, ogsaa fra Regeringens, kan vi selvfølgelig fra vor Side ikke andet end paaskønne. At der i adskillige Tilfælde er handlet forkert, er jo temmelig givet. Men lige saa rigtigt er det ogsaa, at man, naar man kommer til den Erkendelse, at der er handlet forkert, ikke bør vedblivende gøre Forsøg paa at bilde sig selv og andre ind, at man ikke har kunnet tage fejl. Ved en tidligere Lejlighed har den højtærede Indenrigsminister brugt den Udtalelse, at under disse meget store Vanskeligheder, der var indtruffet her i Landet paa saa mange Omraader som Følge af Verdenskrigen, kunde det ikke undgaas, at man i adskillige Tilfælde kom til at famle og prøve sig frem. Det er jo ganske givet, at saadan maa det være, og lige saa givet er det, at naar der ved denne Famlen og Prøven sig frem bliver begaaet en eller anden Fejl, saa retter man den saa hurtigt som muligt, og det er det, det foreliggende Lovforslag efter min Opfattelse tager Sigte paa.

Med Hensyn til Lovforslagets Enkeltheder har den højtærede Minister allerede gjort opmærksom paa, at Bestemmelserne i § 1 er saadanne, som tidligere har fundet Godkendelse ved Forhandling med Rigsdagens Finansudvalg, og det, der her søges, er jo kun en Bemyndigelse til endnu en kort Tid, til Udgangen af September, at fortsætte med de hidtil ydede Tilskud. Jeg skal ikke indvende noget derimod. Jeg tror, det er fuldstændig rigtigt at fortsætte, men jeg vil dog sige, at selv om vi fortsætter med det Tilskud til Slagterierne, som der her er Tale om, er det min Op-